

[Maisted]

havde et tilstrækkeligt antal private virksomheder i Danmark af en vis størrelse, der kunne deltage. Men selv det argument er ikke holdbart, fordi enhver, der skal deltage i indvindingen, ville oprette et dansk selskab, og man laver også en kontrakt med dem, hvor man endog vil prøve på at lave beskæftigelsesmæssig politik ved at sige, at de skal købe danske varer for enhver pris og beskæftige så og så mange mennesker, hvis man kan komme af sted med det. Det er i og for sig i forvejen et meget betænkeligt synspunkt.

Vi har instrumenterne til at få det over-skud, vi ønsker, det er kun et spørgsmål om at føre nogle forhandlinger med virksomhederne og se, hvor langt man kan komme ad den vej, og så har vi ingen risiko, hvis vi ikke har statslige selskaber indblandet. Det er et stykke ideologisk politik, når man ønsker en statsstyring af et bestemt erhverv, og det vil selvfølgelig kunne udvides til at gælde andre erhverv med nøjagtig de samme argumenter.

Jeg mener, det er for dårligt, at ministeren blot siger, at man vil have sin rimelige andel, uden overhovedet at kunne argumentere for det.

Lone Dybkjær (RV):

Energiministeren siger, at han finder det uheldigt at begrænse antallet, men selvsagt – tror jeg, ministeren sagde – ville drøfte det videre i udvalget. Det synes jeg vi kan lade være med i dag for ikke at komme for langt ind i detaljer her.

Så er der spørgsmålet om merfortjenesten. Det, der kaldte mig herop, var egentlig noget andet, nemlig at energiministeren siger, at staten opnår en merfortjeneste ved, at staten går ind i det. Jeg mener også, vi skal slå meget klart på den teknologioverførsel, som man opnår ved, at staten går ind i det.

Så vil jeg sige til hr. Maisted, at jeg ikke fatter, at hr. Maisted ikke kan forstå, at staten får en merfortjeneste, hvis staten går ind i det, hvis der i øvrigt er noget at få en merfortjeneste af. Det er da klart, at staten kan løbe en risiko, men den er nu temmelig behersket, fordi man først betaler noget, i det øjeblik der er konstateret en produktion. Jeg kan ikke forstå, at hr. Maisted ikke kan se, at hvis der til syvende og sidst ender med at være 8 pct. fortjeneste, giver det dog mere til

staten, hvis staten er inde med halvdelen, idet man kan lægge de 4 pct. oven i, hvad man i øvrigt har fået ad den skattemæssige vej, og så er der 4 pct. til selskabet. Når der er tale om, at vi går ind i det på det tidspunkt, hvor der er rent overskud, gives der faktisk en merfortjeneste. Det viser da også alle de tal, vi har fået under behandlingen af kulbrinteskatteloven, som hr. Maisted også deltog i behandlingen af.

Et argument for, at staten eller det statsligt ejede selskab – lad os kalde det det – bør være inde fra starten og alle steder, er, at jeg ikke kan se, hvordan man ellers får et rimeligt grundlag for at vurdere, hvor det er, man til syvende og sidst skal gå ind. Det er klart nok, at energiministeriet, DGU og energistyrelsen vil sidde med noget viden, men jeg mener også, at D.O.N.G. må sidde med en viden, der nok nødvendigvis vil være af en noget anden art – og det gælder også behovet for viden – end man har de andre steder. Jeg mener, at den eneste måde, hvorpå vi kan sikre, at et statsligt ejet selskab kan få den tilstrækkelige viden til at vurdere, hvor det virkelig skal gå ind, når der er tale om produktion, vil være ved, at det er med alle steder fra starten.

(Kort bemærkning).

Maisted (FP):

Jeg skal da gerne prøve på at forklare fru Lone Dybkjær, hvad jeg mener med det.

I det øjeblik man har en skattelovgivning, der siger til en virksomhed, at 75 pct. af dens overskud skal gå i statskassen, og samtidig indblandet et statsligt selskab og siger, at det skal have 8 pct. mere, så regner firmaet det ganske enkelt ud på den måde, at det skal betale 83 pct. i skat. Så kan man lige så godt på forhånd sige, at man anlægger det synspunkt, at man skal have 83 pct. og ikke 75 pct. i skat. Så er man fri for at have et statsligt olieselskab indblandet i det, hvis staten kan lave en forretning, der giver 83 pct. i skat. Så løber man overhovedet ikke nogen risiko i de næste 20 år eksempelvis. Hvis det hele pludselig giver underskud, er man bundet til underskuddet, når man har de statslige selskaber indblandet i det. Så enkelt er det faktisk.

Energiministeren (Enggaard):